

Да си начекашъ во зеленъ виджанъ,
Да да му да'ишъ да сѣ напиетъ.“
И си ватила две люти змін,
И превързала со зеленъ гайтанъ,
И превърлила на зеленъ яоръ,
Яоръ ми цутелъ, яд-отъ ми капелъ;
И начекала во зеленъ виджанъ.
Брату подала да сѣ напиетъ:
„Напи сѣ, брате, люта ракіа!“ —
„Напи сѣ, сестро, ти си постара!“ —
„Напи сѣ, брате, госпотъ ъ постаръ!“
Колку сѣ напи отъ коня падна,
Отъ коня падна на нож-отъ удре
На нож-отъ удре, и час-отъ умре.

СМЕШНИ.

263.

Стояне, море Стояне!
Що ъ ова чудо отъ тебе,
Отъ тая пуста тамбура!
Моми си парти фърлі'е,
Невѣсти разбой скърші'а,
Стари-те фурки здробі'а!
И ми стана'е селяни,
Крена'а тешка давіа,
Ойдо'а дур' при кадіа:
„Егиди млади кадіа!
Ель суди како сѣ судить,
Ели кажи ни поборго.
Що ъ ова чудо големо
Отъ левенего Стояна,
Отъ тая пуста тамбура!
Моми си парти фърлі'е,
Невѣсти разбой скърші'а,
Стари-те фурки здробі'а!“

Кадіа пуци сеймени,
Ми го крена'е Стояна.
Стоянъ би уменъ, разуменъ,
Стоянъ си зеде тамбура,
И зеде овенъ найаренъ,
Си ойде дур' при кадіа:
„Кадіа, море кадіа!
Що си допушилъ по мене?“
Му фърли овенъ во дворѣ,
Си удри пуста тамбура.
Стана кадіа да игратъ,
Си фърли бинишъ въ камара,
Си фърли шапка на греди;
Кадіа лепо му зборвить:
„Стояне, море Стояне!
Чини си, какъ си' чинило,
Свири си, какъ си' свирило.“